

PAPRSKY SVĚTLA

(příběh pro děti u příležitosti celosvětové pamětní soboty - den Ducha prorocství – 13. 10. 2012)

V roce 1885 podnikla Ellen G. Whiteová dlouhou cestu přes Atlantický oceán z Ameriky do Evropy, kde Církev adventistů sedmého dne zahájila před několika lety první zámořskou misijní práci. Její syn William C. White a jeho rodina cestovali s ní. Chtěli podpořit tuto novou misijní práci, obzvláště v oblasti vydavatelství.

Když dorazili do švýcarské Bazileje, adventističtí pracovníci, kteří tam čekali, jim dychtivě chtěli ukázat novou budovu vydavatelství. Když se podívali do velké místnosti určené k shromažďování, Ellen Whiteová zvolala: „Mám pocit, jako bych toto místo už viděla!“

Přítomní lidé byli překvapeni. Věděli, že toto je její první návštěva v Evropě. Jak by to místo už mohla „vidět“? Vymýšlela si, aby na ně udělala dojem? Oni věděli o Ellen Whiteové a jejich viděních. Těšili se, až uvidí ji na vlastní oči a udělají si vlastní názor na „americkou prorokyni“, jak jí někdy říkali, což bylo pojmenování, které se jí obzvláště nelíbilo.

V místnosti pro tiskaře si pečlivě prohlédla tiskařský stroj. „Tento stroj už jsem viděla,“ prohlásila. „Tato místnost je mi velice povědomá“. Dva mladí tiskaři přistoupili k Ellen Whiteové. Potřásla si rukou s jedním, pak s druhým, a pak se znovu otočila, aby si prohlédla místnost. „Kde je ten další?“ otázala se. Vedoucí vypadal zmateně. „Jaký další?“ zeptal se. Myslela tím tiskařský stroj? O čem mluví? „Ten další muž,“ odpověděla Ellen. „Je ještě jeden starší muž, který tady pracuje, a já mám pro něj poselství.“

Vedoucí byl ohromen. „Mám ještě dalšího muže“, přiznal, „ale ten je nyní pracovně ve městě. Možná jej potkáte zítra.“ Dalšího dne se sestra Ellen Whiteová setkala s oním třetím mužem a soukromě mu předala poselství od Boha, které dostala ve vidění před deseti lety, kdy viděla švýcarské nakladatelství. Domnívám se, že tento muž musel jistě uvěřit, že ji vede Pán.

Když později tohoto roku Ellen Whiteová cestovala do Osla v Norsku, znovu měla pocit, že jsou jí všechny budovy i stroje povědomé. Vždyť už je přece viděla ve vidění! O šest let později v Austrálii také poznala i jejich tiskařská zařízení. Věděla dokonce o některých soukromých problémech mezi pracovníky v Austrálii a navrhla řešení těchto problémů. Jak to věděla? „Díky vidění“, řekla jim.

Proč Pán Bůh Ellen ukázal všechna tato vydavatelství dlouho předtím, než je navštívila? Myslím, že to bylo proto, aby je povzbudila a ujistila, že Bůh ví o jejích úsilí vydat jeho poselství.

Roky před cestou do Evropy dal Pán Bůh sestře Ellen Whiteové velice důležité poselství. Pán Ježíš se znovu vrátí a lidé na všech místech musí připravit svá srdce a svá těla na Jeho příchod. Jak by to mohla všem říct? Denně může pořádat jen několik setkání a lidé se dostanou jen na právě tolik shromáždění. Nebyly žádné radiové ani televizní stanice, které by vysílaly toto poselství a oslovily mnoho lidí. Neexistoval internet, email, facebook..., které by umožňovaly rychlou a snadnou komunikaci. Existoval ale tisk. Knihy a časopisy se mohly

rozšiřovat „jako listy na podzim“ po celém světě. Tyto tištěné dokumenty mohou opakovat stejné poselství znovu a znovu různým lidem.

Ellen Whiteová dostala od Boha vidění, kde jí bylo řečeno, že její manžel James napíše články založené na Bibli, jako kázání a biblické studie. Tyto by měl dát do nevelkého časopisu, který začne jako malý, ale poroste a stane se paprsky světla kolem celého světa.

V té době byla adventní práce v začátcích a Whiteovi neměli na tisk takového časopisu vůbec peníze. Stěží měli dost na jídlo. Bůh jim ale řekl, aby tiskli. Smutný z nedostatku peněz se James vydal žnout travu. Snad to jim poskytne dost peněz, aby alespoň něco vytiskli. Když vycházel ze dveří, možná řekl něco jako: „Vrátím se večer, Ellen. Nachystej mi dobrou večeři, po takové práci budu mít hlad jako vlk!“

Jakmile James odešel, Ellen Whiteová omdlela a spadla na podlahu. Přátelé ji chtěli začít oživovat, ale pak v úžasu zjistili, že vstupuje do vidění. Měla otevřené oči a občas něco řekla, zatímco naslouchala Božímu poselství.

Za krátkou chvíli, když to skončilo, začala kolem sebe rozpoznávat nábytek a poznala, kde je. Najednou si vzpomněla na to poselství.

„Utíkejte a přiveďte Jamese,“ naléhala. „Viděla jsem, že když bude trávit čas sekáním místo dokončením časopisu, tak jak Pán Bůh to žádá, udeří na něho nemoc. Rychle běžte pro něho!“

Jeden muž hned vyběhl ze dveří a utíkal dolů po cestě, aby doběhl Jamese, který šel na pole. James se otočil a vrátil se domů, poslechl Boží volání a začal psát. Vůbec netušil, odkud by mohly přijít peníze pro tisk časopisů, ale bylo zřejmé, že si na to nemá vydělat práci na poli. Začal psát.

Když vše dopsal, našel v blízkém městě Middletown v Connecticutu tiskaře, který mu věřil, že to vytištění zaplatí později. Společně sestavili malý osmistránkový časopisek, který se jmenoval Přítomná Pravda. Když pak už James rozesílal čtvrté vydání věřícím po celém severovýchodu Ameriky, přišlo tolik peněžních darů, že mohl tiskaři vše zaplatit.

Samozřejmě, že se satan co nejvíce snažil, aby tuto práci zastavil. Miminko manželů Whiteových téměř zemřelo, ale Pán Bůh ho uzdravil. I sám James si myslel, že přišel jeho konec, když dostal strašlivou nemoc – cholera. Ale i do této situace Bůh zasáhl. Neměli žádné peníze. Přesto James tiskl. Časopis Přítomná Pravda se později stal časopisem Review and Herald a teď se vydává jako Adventist Review. Je to časopis naší církve, který každý týden dostává tisíce domácností.

To bylo skvělé pro dospělé, ale copak Jamese White nezajímalo, co čtou děti? Ale samozřejmě, že ano. Když to všechno pečlivě naplánoval, zjistil, že by mohl vydávat další časopis pro mladé lidi. „Instruktor Mládeže“ za tři centy jeden výtisk. Žádal mladé adventisty, aby si střídali malé obnosy a sami si za časopis platili. Avšak pokud by jim situace střídat neumožňovala, tak jim to i tak bude posílat – zadarmo. Jak církev rostla, tak narůstal i počet našich časopisů, takže dnes máme v nejrůznějších jazycích magazíny pro malé děti, starší děti

i mládež naší církve, které jsou psané speciálně pro ně. Vidíte, jak tento malý paprsek světla se rozmnožil?

Ve vidění ohledně vydavatelské práce Bůh Ellen Whiteové řekl, že to budou jako paprsky světla, které se rozjasní po celém světě. V pozdějším vidění viděla tmavý svět. Najednou se objevilo malinké světlo a zdálo se, že rozsvěcuje jiná světla, jež rozsvěcovala další, až byl ozářen celý svět. Když v pozdějších letech viděla, jak jedno vydavatelství rozžehlo světlo dalšího vydavatelství v jiné zemi a z jednoho časopisu se staly dva nebo tři, radovala se, že se naplňuje její vidění. Ani jedno ze zahraničních vydavatelství, která ve svém vidění viděla, nebylo ještě vůbec ani v plánu, když je poprvé viděla ve viděních. Ale ony byly v úmyslech Božího plánu a když pak ta vydavatelství viděla ve skutečnosti, tak byla přesně taková, jaká jí byla ukázána.

Dnes má Církev adventistů sedmého dne po celém světě přes 17 miliónů pokřtěných věřících a více než 60 vydavatelství. Každý rok z nich vychází tisíce knih, časopisů a letáků, které se šíří všemi možnými směry a každý představuje malé světlo. Vidění, které Pán Bůh dal Ellen Whiteové, se stále naplňuje.

Adapted from The Spirit of Prophecy Emphasis Stories, volume II, by Norma Youngberg, Fern Babcock, The Ellen G. White Estate, and The General Conference Department of Education (1980), pp. 98-103.